

Regering, ønske og gerne hjælpe den til, at den kunde efterlade en ganske god Statskasse, som andre kunne faa Gavn af, naar den ikke er her mere. — Det ærede Medlem fra Møen var meget ubehagelig berørt ved noget, som staaar i Anmærkningerne til Finansloven Sp. 1043 ff. Jeg tilstaar, at jeg deler samme ærede Medlems Forundring. Ogsaa jeg havde troet, det var Meningen, og — det maa jeg sige — det eneste Medlem og prisværdige, jeg kan finde i det ærede Medlems Politik i sidste Aar, om han ved den kunde opnaa, at vi ikke kom dybere ned i Uføret. Selv om jeg i mange Maader maatte misbillige den Metode, det ærede Medlem anvendte, og de Midler, han brugte for at naa dette Maal, vil jeg dog sige, at det vilde for alle Parter og ikke mindst da for alle Parter af Oppositionen — hvad vi end talde os — være heldigt, om man kunde opnaa at sige: Her til naar Provisoriet og ikke videre, om vi kunde opnaa, at dette System ikke bredte sig ud paa store Omraader, end det har naaet til Dato. Men det synes jo ikke engang, at det ærede Medlem skal have det for sin Politik. Hans Politik har paa mig gjort et Indtryk i Retning af den befærdede Fabel om, hvorledes man bedst fik en Vandringsmand til at tage sin Kappe af. Stormen forsøgte at rulle den af ham, men jo mere den rullede og raste, des fastere tvøbte han den om sig. Saa kom Solen til og vilde prøve det, og ganske vigtigt: Da den skinnede varmt paa Vandringsmanden, lagde han Kappen! Det ser ud, som om samme ærede Medlem har bygget sin Politik efter denne Fabel. Det ser ud, som Ministeriet sad fastere og fastere, jo mere man raste og bruste og blæste her fra Tinget ud over Landet. Nu har det ærede Medlem villet forsøge paa, om han ikke ved at lade milde og varme Straaler skinne paa det, kunde faa det til at falde, lige som Vandringsmanden lod Kappen falde. Men jeg maa sige, det ser mistrøstende ud, efter hvad her staaar. Ogsaa jeg har undret mig ved at finde denne Fabel her. Jeg har selv troet, at om ikke denne Forhandling, det ærede Medlem har ført, skulde bringe os ud af Uføret, vilde den dog mellem al den Skade, jeg mener, det ærede Medlem har gjort ved sin Politik, i alt Fald have bragt os det Gode, at vi ikke kom værre i det. Det synes,

som om det ærede Ministerium har været af en anden Mening. Her begynder det ganske roligt paa en ny og væsentlig Organisation, sætter den ind paa Finansloven trods alle tidligere Forhandlinger om dens "Renhed", og hvad der fra den Side er sagt derom. Det ligger jo nogle Aar tilbage, en 14—15 Aar, da der var Spørgsmaal om Finanslovens Renhed; man havde den Gang noget, der hed de 5 Punkter — tror jeg nok — om noget Menneske længere ved, hvad det var for Punkter, ved jeg ikke, men Sagen drejede sig om Finanslovens Renhed. Det var den største Forsyndelse, som dette Ting kunde begaa at gennemføre nye Ting paa Finansloven og bryde ind i bestaaende Organisationer gennem Bevillinger paa Finansloven. Her ser det ud, som om ærede Medlemmet fra Højre, der i saa meget have forandret deres Opfattelse af vore Forhold og Forfatningen, ogsaa have forandret sig her. Det viser sig nu, at Finanslovens Urenhed er særlig sin Politik. Hvad man ikke kan faa gennemført paa særlig Lov, sætter man ind paa Finansloven. Vi erindre jo, at Middelgrundsførtet blev til paa den Maade. Nu vil man have en Hørløvsreform paa samme Maade. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre ved den Sag. Hvad det ærede Medlem fra Møen sagde derom, er sikkert nok noget, som alle ville sige. Den eneste Forskel er, med hvilke Følelser vi modtage et saadant Slag fra Ministeriets Side. Nu er det rimeligst, at det ærede Medlem og hans Benner føle det som et haardt Slag mod den Politik, som de have sat deres Vid til, og en eller anden paa vor Side kunde naturligvis være lidt maliciøs og sige: Det have I for Eders Billighed! Jeg skal imidlertid ikke gøre dem denne Stund bitrere end nødvendigt. De ville nok faa at føle, at enten maa de sluge ogsaa den Kamel, ligesom de have maattet tage imod adskillige tidligere, eller ogsaa erkende, at vi havde Ret, naar vi sagde: Overfor dette Regeringsystem er der intet Udkomme, i alt Fald ikke overfor dette Ministerium. — Jeg skal indskrænke mig hertil foreløbig. Ærede Medlemmer ville forstaa af de Ytringer, jeg her har fremsat, navnlig om min egen Stilling — og jeg tror, det samme gælder i alt væsentligt om mine Meningsfællers —, at vi med Beklagelse se, at Forhandlingspolitikken